

Ta-ti-čku můj sta-rý, vy-plať-te mě z voj-ny, vy-plať-te mě z voj - ny, né - ni do - bře na ni.

Tatíčku můj starý,
vyplaťte mě z vojny!
Vyplaťte mě z vojny,
néni dobře na ní.

štyry sta tolarů,
tak sa dom dostanu.

My pomaširujem
tři sta míl za Vídeň,
uvidím Francúza
a jeho celú zem.¹⁾

Synáčku můj milý,
co po tobě ptajú,
co po tobě ptajú,
dyž tě dom pustijú?

Synáčku můj milý,
nech trochu poshová,
nech trochu poshová,
nemám jich hotových.

Pošlu vám psaníčko,
psaníčko napsané,
za každým slovečkem
bude zaplakané.

Tatíčku můj starý,
štyry sta tolarů,

Tatíčku můj starý,
já nemožu čekat,
já nemožu čekat,
musím maširovat.

¹⁾ My pomaširujem
na prajské hranice,
už já vás, tatíčku,
neuhlídam více.

Plakali maměnka,
plakali tatíček,
oj, dyž pod ním skákal
ten vraný koníček.

Neplačte, maměnko,
neplačte, tatíčku,
šak já vám dojedu
na vraném koníčku.

U Duna-ja ša - ty pe - rú, vo - já - ci tam ma - ši - ru - jú; po - zna - la mi - lá mi - lé - ho, za - vo - la - la si na ně - ho.

U Dunaja šaty perú,
vojáci tam maširujú;
poznala milá milého,
zavolala si na něho.

Počkej, synku, vyplatím tě
za sto zlatých, dajú-li tě.
Za sto zlatých mě nedajú,
kyrisarů málo mají.

Jak to milá uslyšela,
přežalostně zaplakala:
Ach, Bože, Bože, Bože můj,
už nebude šohajek můj.

U - padla mi ša - blička od vrane - ho ko - ni - čka, podz mi ju, mi - la, po - dać, bo juž mu - sim ma - ši - ro - vać.

Upadla mi šablička
od vraného koníčka,
poď mně ju, milá, podat,
já musím maširovat.

Neplač, milá, neplač o mě,
že já sem juž na té vojně.

Já nebudu utrácet,
tebe z vojny vyplácet,
nejsem já ti toho vinna,
jenom ta tvoja furia.¹⁾

Ona mu ju podala
a žalostně plakala:

Ešli mě ráda máš,
poprodé, kde co máš,
vinohrady i rolí,
vyplať mě, milá, z vojny.

¹⁾ Ach, Bože můj s nebe,
dy já musím od tebe,

rolí bych prodala,
tebe bych neměla,

já budu roli orat,
ty můžeš maširovat.